FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 29, št. 11
NOVEMBER 2009

V TEJ ŠTEVILKI

◊ MOŽ IN ŽENA = DRUŽINA

◊ BOŽJEPOTNO ZAVETIŠČE

◊ ROMANJE

◊ PLIŠASTI MEDVEDEK

SLOVO OD UMRLEGA

Današnja evropska in z njo slovenska miselnost je za krščanski pogled malce skrivljena. Mnogi menijo, kako smo se v tem času modernizirali, kultivirali, socializirali, napredovali ... če pa pogledamo v Sveto pismo, se nam zazdi, da se često motijo. Tako je na primer z žalovanjem za pokojnikom. Spomnimo se, kako so še nedavno bedeli ob rajnem na njegovem domu cele noči, ob njem molili, jokali, se spominjali vsega lepega in slabega. Pomembno je, da so se imeli čas posloviti od njega. Danes si to že težko predstavljamo. Mislimo, da smo moderni in da smo na boljšem, če umrlega pošljemo iz bolnišnice ali iz doma za ostarele direktno na upepelitev in nato k pogrebnemu obredju. Žal živi s to zmoto ogromno ljudi. In žal zaradi tega ogromno ljudi trpi psihične muke, ker si niso vzeli časa za žalovanje, za »pogovor« z rajnim, za molitev, za prošnjo, za odpuščanje. Vemo namreč, da si ljudje v jezi izrečemo marsikatero grdo besedo in si kasneje tega medsebojno ne odpustimo. Včasih je za spravo prepozno. In kdor si ne vzame časa za dostojno in mirno slovo od rajnega, si to kasneje zelo močno in dolgo očita.

In sedaj vprašanje: **Zakaj je pomembno, da pokojnika pokopljemo v krsti?** Morda zato, ker smo konzervativni in morda celo malo »za časom«? Lahko tudi, saj za marsikatero stvar ni slabo biti konzervativen. Drugi argument je, da je tudi Jezus bil pokopan s celim telesom: »Ko se je zvečerilo, je prišel bogat mož iz Arimateje, Jožef po imenu, ki je bil tudi sam Jezusov učenec. Stopil je k Pilatu in prosil za Jezusovo telo. Tedaj je Pilat ukazal, naj mu ga izročijo. Jožef je telo vzel, zavil v kos čistega platna in položil v svoj novi grob, ki ga je vklesal v skalo« (Mt 27,57-60). Tretji argument pa je psihološke narave. Človek, ki si bo vzel čas in se bo »pogovoril s svojim rajnim tako, da bo gledal njegov obraz, bo po pokopu ostal miren. Ne bo si očital, da si ni vzel časa za slovo in solze in da ni še zadnjič pogledal njegovega telesa in obraza. Pomislimo, kakšna milost je pravzaprav imeti pred seboj svojega umrlega. Mnogim ljudem se zgodi, da svojih najbližjih ne pričakajo, da bi se vrnili domov. V mislih imam takšne nesreče, kjer umrlih ne najdejo ali jih ne morejo identificirati. Kako morajo sorodniki trpeti, ker se niso mogli posloviti od rajnih in jih v miru pokopati!

Foto: Tomo Strle

In zakaj je pomembno bedeti ob umrlem?

Odgovor je preprost: da razmišljamo o življenju, kamor sodi tudi njegov konec: »Smrt je konec zemeljskega življenja. Naše življenje je podvrženo meri časa, v katerem se spreminjamo, se staramo in smrt se kakor pri vseh zemeljskih živih bitjih zdi normalni konec življenja. Ta vidik smrti daje našemu življenju pečat resnobnosti: spominjanje svoje umrljivosti nam tudi pomaga klicati si v spomin, da nam je dan na voljo le omejen čas za uresničenje svojega življenja« (KKC 1007). Pomaga nam, da se ozremo tudi k onstranskemu življenju: »Vsi zakramenti, v prvi vrsti zakramenti krščanskega uvajanja (krst, birma in obhajilo), imajo za cilj poslednjo pasho božjega otroka, tisto, ki stori, da prek smrti vstopi v življenje božjega kraljestva. Tedaj se izpolni to, kar je izpovedal v veri in v upanju: 'Pričakujem vstajenje mrtvih in življenje v prihodnjem veku'« (KKC 1680). »Krščanski smisel smrti je razodet v luči velikonočne skrivnosti smrti in vstajenja Kristusa, v katerem je vsebovano naše edino upanje. Kristjan, ki umre v Kristusu Jezusu, se 'izseli iz telesa, da bi se vselil h Gospodu'« (KKC 1681). »Na smrtni dan se za kristjana ob koncu njegovega zakramentalnega življenja začenja dovršitev njegovega rojstva, začetega pri krstu, dokončna sličnost podobi Sina, podeljena z maziljenjem Svetega Duha, in deležnost pri gostiji kraljestva, ki je anticipirana v evharistiji, tudi če so mu potrebna zadnja očiščevanja, da bi mogel obleči svatovsko obleko« (KKC 1682).

Kako nas Cerkev uči, da moramo ravnati v primeru smrti najbližjih, da bomo mirni?

Vemo, kako Cerkev skrbi za svoje občestvo. To vidimo v tem, da nam vsak dan daje drugačno božjo besedo, da se spominja Kristusovega darovanja in trpljenja. Cerkev ima tudi neverjetno lepe molitve, ki jih lahko molimo ob umirajočem ali ob že umrlem. Od krsta do pokopa zelo lepo poskrbi za svojega otroka. »Umirajočim bomo namenjali pozornost in skrb ter jim pomagali, da bi zadnje trenutke preživljali v dostojanstvu in miru. Pomaga-

li jim bodo z molitvijo njihovi svojci. Ti bodo pazili na to, da bodo bolniki o pravem času prejeli zakramente, ki pripravljajo na srečanje z živim Bogom. S telesi umrlih je treba ravnati s spoštljivostjo in ljubeznijo v veri in upanju na vstajenje. Pokopavanje mrtvih je eno telesnih del usmiljenja, to delo izkazuje čast božjim otrokom, templjem Svetega Duha« (KKC 2299-2300). »Cerkev, ki je kot mati zakramentalno nosila kristjana v svojem naročju med njegovim zemeljskim romanjem, ga spremlja ob koncu njegovega potovanja, da bi ga položila nazaj v Očetove roke. Cerkev v Kristusu ponudi Očetu njegove milosti in v upanju položi v zemljo kal telesa, ki bo vstalo v slavi. To darovanje se v polnosti izvrši z evharistično daritvijo; blagoslovitve, ki so pred evharistično daritvijo in po njej, so zakramentali« (KKC 1683).

Tu je dan vseh svetih. To je dan, ko se spominjamo svojih rajnih. S tem spominjanjem lahko pomagamo sebi, ko obujamo spomine na rajne in se morda »pogovorimo« z njimi, če se še nismo; pomagamo pa z molitvijo tudi njim, ki so morda v stanju očiščevanja duše. Želim vam, da bi ta praznik preživeli čim lepše, še pomembnejše pa je, da bi imeli razčiščene odnose, da ne bi bilo prepozno.

Tina Hrovatič

SLOVENSKI EVHARISTIČNI KONGRES

Ko so škofje letos 1. januarja 2009, na praznik Marije, Božje Matere, napovedali evharistični kongres za Slovenijo, so nas povabili k evharistični prenovi ter k poglobljeni osebni in družinski molitvi. Zato smo vsi verni povabljeni k pogosti vsakodnevni osebni in družinski molitvi za blagoslov kongresa.

Priporočeno je, da bi vsak dan zmolili desetko rožnega venca, **»ki je postavil sveto evharistijo«.** Čim večkrat naj bi molili tudi celotni rožni venec.

Slovenska liturgična komisija je pripravila posebno podobico z molitvijo za blagoslov kongresa, ki jo v naši cerkvi dobite med tiskom.

Odbor za pripravo SEK je v sodelovanju s Slovensko liturgično komisijo pripravil tudi knjižico molitvenih ur Častimo Jezusa v Najsvetejšem, ki jo lahko kupite v pisarni župnišča. V naši cerkvi je vsako soboto izpostavljeno Najsvetejše, pred katerim bo v letu priprav na evharistični kongres potekala skupna molitev.

V soboto, 21. novembra, bomo imeli CELODNEVNO ČEŠČENJE; vsi, ki ste željni molitve v tišini, pa lahko pridete vsak dan, saj so vrata cerkve vedno odprta. Pevci se bodo udeležili dekanijske revije pevskih zborov, ki bo posvečena najlepšim evharističnim pesmim. Dekanijsko evharistično srečanje bo na Vrhniki.

Želimo si, da bi bili čim bolje pripravljeni na ta veličastni dogodek, ki se bo odvijal 13. junija prihodnje leto. Ob tem pa naj velja povabilo, da se že v samih pripravah odločite, da boste na kongresu tudi prisotni.

ODKRIVAJMO SKRIVNOST - VELIKONOČNA SVEČA

Foto: stock.xchng

Velika noč je najpomembnejši praznik v cerkvenem letu. Na veliko soboto pred cerkvijo zakurijo ogenj. S tem ognjem prižgejo velikonočno svečo. To svečo v procesiji prinesejo v temno cerkev. Po eni strani nas spominja na ognjeni steber, s katerim je Bog kot Bog izraelskega ljudstva ponoči vodil ljudstvo, ko ga je reševal iz egiptovskega suženjstva (2 Mz 13, 21). Po drugi strani pa je velikonočna sveča simbol Kristusa. Včasih je bila navada, da so iskre za prižig velikonočnega ognja prižgali tako, da so tolkli kamenje. Tako je bila že ta iskra znamenje za Kristusa, ki se je iz teme skalnatega groba pojavil kot Vstali. Predvsem pa je sama velikonočna sveča simbol Kristusa. Kdor hodi za njo pri procesiji v cerkvi, naj razmišlja Kristusove besede: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo taval v temi, temveč bo imel luč življenja« (Jn 8, 12).

Simbolika velikonočne sveče, ki opozarja na Kristusa, dobi še močnejše sporočilo, če je nanjo vgraviran Kristusov križ ter alfa in omega, ki sta prva in zadnja črka grške abecede in spominjata na Jezusove besede: »Jaz sem ... začetek in konec« (Raz 21,6). Na svečo se zapiše tudi številka tekočega leta in se pritrdi pet zrn kadila kot znamenje petih ran na telesu vstalega Gospoda.

Procesija z velikonočno svečo se na poti do oltarja trikrat ustavi. Vsakokrat zapojemo »Kristusova luč«. Nato svečo postavimo na visok svečnik in jo počastimo s kadilom. Takoj zapojemo velikonočno hvalnico. Besedilo je izredno lepo. Ta pesem sega v dogodke odrešenjske zgodovine. Spominja na žrtveno jagnje, čigar kri na podbojih Izraelcev v Egiptu je odvračala angela smrti in na izhod Izraela iz tamkajšnjega suženjstva. Spominja tudi na vstajenje Kristusa od mrtvih v noči, ko je zdrobil verige smrti in iz groba vstal kot zmagovalec. Govori o srečnem grehu Adama, ki je v Kristusu našel tako velikega Odrešenika: »O kako nedoumljiva je tvoja ljubezen: da rešiš sužnja, si daroval Sina.« Velikonočna pesem se konča z željo, da bi velikonočna sveča gorela, dokler se ne pojavi zvezda jutranjica, tista prava jutranjica, ki v večnosti ne ugasne: tvoj sin, naš Gospod Jezus Kristus, ki je vstal od mrtvih, ki sije ljudem v velikonočni sveči.

Svečnik za velikonočno svečo je bil v prvi Cerkvi pogosto zelo umetniško izdelan. Dokaz za to je svečnik v baziliki svetega Petra v Rimu, ki se je ohranil do danes.

Velikonočna sveča gori med bogoslužjem od velike noči do vnebohoda. Ugasne v znamenje, da se je Kristus vrnil domov, tja, kjer je njegov izvor, v naročje Božje troedinosti. Po binkoštih jo shranimo v kapelo za krst in jo prižgemo ob krstu. Z njo prižgemo tudi krstno svečo. Pri sveti maši za pokojne se na dan pogreba velikonočna sveča postavi pred krsto kot znamenje, da je smrt kristjana njegov osebni odhod iz smrti v življenje.

V novejšem času je marsikje prišlo v navado, da se velikonočna luč v laternah nosi domov ali na grobove. To je lepa navada, kajti Kristusova luč se želi razširiti kot ogenj.

Tone Kompare

ZARADI TEGA BO MOŽ ZAPUSTIL OČETA IN MATER TER SE PRIDRUŽIL SVOJI ŽENI IN BOSTA OBA ENO TELO (MZ 2,24)

Priprava transparenta: Tomo Strle

MOŽ IN ŽENA TU SE ZAČNE DRUŽINA!

Odraščala sem v ljubeči krščanski družini, kjer je bila mama doma. Ona je pretežno skrbela za gospodinjska opravila in vzgojo. Oče je bil veliko v službi. Toda njegova prisotnost se je čutila, tudi ko je bil zdoma. V pomembnih vzgojnih momentih je nastopil s svojo avtoriteto, ki ji ni bilo mogoče oporekati. Tako sem bila obvarovana nekaterih napačnih življenjskih odločitev. Večerna molitev in obisk nedeljske maše sta bili stalnici v naši družini. Nismo veliko razpravljali o verskih vprašanjih, toda starša sta mi dala zgled pokončne drže in zvestobe Kristusu tudi v najtežjih povojnih časih, ko so mnogi zapustili vero zaradi materialnih razlogov. Nedeljski skupni obiski stare mame in širša družinska srečanja so pomembno oblikovala moj odnos do družine.

Moja družina je bila torej tradicionalna. Ukoreninila me je v zavesti, da nekomu pripadam, da me ima nekdo rad in da nekdo skrbi zame. Skozi mladost mi je z zgledom in besedo pomagala živeti vrednote, kot so zaupanje, pomoč, podpora, potrpežljivost, predanost, predvsem pa nesebična ljubezen, ki se je kazala v odnosu med mamo in očetom.
Ko sva se srečala z moškim, za katerega sem bila prepričana, da je pravi, se zaradi pozitivne izkušnje od doma nisem bala stopiti v zakon. Verjela sem, da je možno živeti z enim moškim vse življenje. Ko so v najin zakon drug za drugim vstopali otroci, sem spoznala, da je moja prva poklicanost biti žena, in druga: biti mama. Oboje znam z leti vse bolj ceniti in se tega tudi veseliti. Bogu se zahvaljujem, da me je postavil v družino in nama z možem omogočil, da tudi sama po Njem dajeva življenje in sodelujeva pri stvariteljskem načrtu. Tako izpolnjujeva naročilo, ki ga je Bog dal že prvemu paru: »Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: »Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita ...« (1Mz1,28)

Katerakoli civilizacija v zgodovini, in to so bile predvsem najmočnejše, najnaprednejše, najbogatejše (npr. babilonska, egipčanska, grška, rimska), je prekršila to naročilo in je razvrednotila družino in njeno temeljno poslanstvo, je propadla. Na tem razpotju se sedaj nahaja Evropa in v njej želi biti med najbolj »naprednimi« prav Slovenija. Pod krinko koristi otroka želi novi družinski zakonik le uzakoniti in podpreti skrajno sebično ravnanje odraslih oseb, ki niso sposobne odgovorno vstopati v najbolj intimna razmerja. Toda pri tem se zakonodajalec ne zaveda, v kaj se sploh spušča, saj očitno ni sposoben predvideti vseh možnih posledic, med drugimi tudi grožnje, da bomo Slovenci prvi narod v Evropi, ki bo izginil z zemljevida.

Želela bi si, da bi najini otroci živeli v drugačnem, družini bolj naklonjenem okolju, toda ker je zmedenost vse večja, predvsem prosim, da bi ne izgubili kompasa in bi se bili sposobni upreti Skušnjavcu, ki nastavlja zanke prav tam, kjer je človek najbolj ranljiv, v njegovo srce, v družino, kot si jo je zamislil Stvarnik.

Mama

BOŽJEPOTNO ZAVETIŠČE V DOMU SV. NIKOLAJA

Foto: Zdenko

Na pobudo g. župnika so prostovoljci pripravili na podstrehi Doma sv. Nikolaja prostor za prenočitev tistih, ki se odpravijo na božjo pot peš in jih pot vodi skozi Logatec. V prvem nadstropju sta postavljeni tudi dve tuš kabini. Z namestitvijo školjke na ograji pri vhodu je zavetišče dobilo končno podobo in zunanje obeležje. Za vse, ki se morda sprašujete, zakaj školjka in zakaj ravno v Logatcu, naj na kratko opišem pomen školjke (Jakobova pokrovača) in odgovorim na vprašanje.

V svetu so danes tri največja božjepotna središča: Jeruzalem, Rim in Santiago de Compostela. Prav slednje doživlja poseben razcvet, saj se na grob sv. Jakoba v Compostelo poda vsako leto več ljudi, in to peš, kot se za spokornega božjepotnika edino spodobi. Pot je že v srednjem veku vodila tudi preko naših krajev. Na pobudo zavzetih compostelskih pelegrinov, zakoncev Rigler iz Ljubljane, pa je pot od hrvaške meje do Trsta ponovno odkrita in v veliki meri tudi že označena. Ker vodi tudi skozi Logatec, ste verjetno že sami opazili male rumene školjke, ki poleg smernih napisov označujejo pot. Od Trsta do Benetk so se božjepotniki vozili z ladjo, sedaj pa se pripravlja tudi kopenska pot, po kateri bo mogoče priti peš do Benetk. Od tu dalje je pot že označena in vodi preko Padove in Pistoie (severno od Firenc) do prelaza Altopascio. Tu se je mogoče obrniti na jugovzhod proti Rimu ali proti severozahodu proti Santiagu.

Školjka Jakobova pokrovača je že star simbol, menda izvira še iz poganskih časov. Potnik jo je uporabljal kot pripomoček za zajemanje vode. Postal je simbol sv. Jakoba, ki je menda rešil viteza, pokritega s školjkami. Sv. Jakob je povečini upodobljen z značilnim klobukom s školjko. Pokrovača je simbol sv. Jakoba že od leta 1250 in je bila simbol srednjeveških božjepotnikov. Školjka je bila dokaz, da je božjepotnik res prišel do cilja in imel tudi na poti domov razne ugodnosti, kot so brezplačno ležišče in hrana. Ležišče je lahko uporabljal v istem kraju eno noč, razen ob bolezni, brezplačni dnevni obrok pa je bil hlebec kruha, 200 g mesa in pol litra vina. (Izrecno je bilo navedeno, da vino ne sme biti razredčeno!!!).
Pokrovačo je v svoj grb dal tudi sedanji papež Benedikt XVI.
Več o Jakobovi poti po Sloveniji morda v naslednji številki.

Pri nas se za božjepotnika večinoma uporablja izraz romar, ki ga nekako enačimo z izrazom popotnik in sodobni »romar« je res bolj popotnik kot božjepotnik, bolj obiskovalec turističnih znamenitosti kot skesani molivec. Izraz romar je označeval tistega, ki je šel na grob apostolov Petra in Pavla v Rim. Tisti, ki je šel v Jeruzalem, je bil palmeros, oni v Compostelo pa pelegrin. Vsebinsko in opisno bogat je hrvaški izraz hodočastnik – hoditi in častiti.

Zdenko

ROMANJU NA ROB

Čeprav sta od farnega romanja pretekla že dva meseca, morda ne bo odveč kakšna kritična misel. Letos smo obiskali Belo krajino (Metlika, Tri fare, Drašiči) in nato Dolenjsko (sedež škofije v Novem mestu – spokorno bogoslužje, samostan Mirna, kjer je priorica naša domačinka, in nato še Zaplaz, dolenjsko romarsko središče, kjer smo imeli sv. mašo).

Romanje ima že »utečeni« datum: zadnjo soboto v avgustu. Prav zato je malce neprimerno, da je bil na isti dan (tudi v okviru župnije) organiziran piknik za vse pevce Adoramusa. Verjetno se je to zgodilo po nerodnosti. Če pa je bilo v smislu: ah, saj naši pevci ne hodijo na romanje, je pa stvar zaskrbljujoča. Romarjev nas je bilo za dva avtobusa. Veliko? Malo? Premalo?

V cerkev hodimo od najmlajših do najstarejših. Na romanju pa sta bila dva, prav ste prebrali: dva otroka, mlade do trideset let pa bi lahko prešteli na prste ene roke! Zelo pa je pohvalno, da so se romanja udeležili mnogi, ki težko hodijo ali s težavo dolgo časa sedijo. Zdelo se mi je kot v Gregorčičevi Pepelnični noči: Gospod je blagoslovil strpljene, upognjene, zgarane,

a upajoče. In vsi, ki smo bili udeleženi, nismo bili sami: v mislih smo pred Gospoda prinesli vse svoje rojene in nerojene otroke, žive ali umrle starše, sozakonce, prijatelje ... Upam, da tudi sovražnike.

Pretresel me je namreč napis na spomeniku na zunanji strani pokopališča pri Treh farah: *»29. 5. 1943 so belogardisti ob tem pokopališču zverinsko mučili in ubili Jožeta Starca, aktivista OF. Če se že morajo roditi ubijalci, naj se rodijo brez rok. To živim kliče mrtvih glas.«* (Poudarila avtorica)

Enostavno ne morem verjeti, da tak napis še vedno obstaja, da ga ni pametnega in odločnega človeka, ki bi rekel, da je pa že čas, da se tako zlovešča tabla umakne in se nadomesti s čim manj sovražnim napisom. Ostajam brez besed. (Naj še dodam, da je znotraj pokopališkega obzidja spomenik žrtvam revolucije, kjer pa, hvala Bogu, veje blagodejna spravljivost.)

Miselnost današnje posvetne družbe prodira tudi v naše občestvo. Mislim, da so tale naša »romanja« vse bolj podobna turizmu in zabavi. Moti me, da se celo duhovniki, ki predstavljajo cerkve, osredotočajo samo na umetnostno- zgodovino; ne povedo pa ničesar o duhovnem utripu župnije. Kar se mene tiče, moram reči, da sem pogrešala celodnevno duhovno uglašenost, osredinjenost romanja, petje na avtobusu, več molitve. Veliko bolje bi bilo, da bi imeli spokorno bogoslužje s sveto mašo v dopoldanskem času, potem pa vse drugo.

Hvala Bogu, da so še ljudje, ki molijo za svoje otroke, mlade družine ... In so si naložili kot pokoro, da prenašajo na romanju vse, kar jim ni bilo prav, vdano in potrpežljivo. Ali pa smo se vsaj trudili v to smer. Ko premišljujem o oddaljevanju mnogih od cerkve, se sprašujem, kakšno doto bodo ti ljudje zapustili svojim otrokom. Romanje, pa če mi je všeč ali ne, je ena izmed priložnosti, da narediš nekaj za sebe in vse, za katere želiš. Res je, to je samo ena izmed možnosti, ki ti je ponujena. In s kakšno lahkoto iz leta v leto rečemo: »To me pa ne zanima. To je za »stare mame.« Še dobro, da jih imamo, stare mame in vse tiste, ki molijo za nas.

Naslednji dan se me je zelo dotaknila župnikova misel o oddaljevanju sodobnega človeka od Boga (ki se začenja z majhnimi oddaljevanji od občestva, tudi občestva na romanju): ***Človek, ali te ne stisne pri srcu, če pomisliš, da boš ob koncu življenjskega romanja brez Božje tolažbe? Po tvoji smrti pa ne bo človeka, ki bi molil zate? In ob tem se vprašam: pa sem kaj storil za to, da ne bi bilo tako?!***

Ob tem se spominjam, v kako strašni stiski sem bila nekoč pred neko operacijo, ko sem se živo zavedala, da lahko umrem, in da NISEM NIKOMUR REKLA, NAJ MOLI ZAME! V teh dneh bo veliko priložnosti, da si vzamemo čas za premišljevanje o našem življenjskem romanju, ki IMA CILJ.

LjuT

PLIŠASTI MEDVEDEK

Nina se je rodila v znani družini zdravnikov sredi velikega mesta kot tretji otrok. Pred njo sta se rodila dva dečka in oba starša, še posebej oče, sta srčno želela, da bo tokrat deklica. Oče jo je oboževal in vanjo vlagal velike upe. Odraščal je kot edinorojeni sin v bogati meščanski družini, kjer sta bila strogi red in disciplina na prvem mestu. Igre ni poznal, saj so ga od malih nog vzgajali brez teh »nepotrebnih neumnosti«. Precej trdote je ostalo v njegovem srcu in na podoben način je vzgajal svoje otroke. Red, disciplina in pretirana

pričakovanja so bile vrednote, ki jih je vcepljal svojim otrokom. Če se je kateri od fantov »spozabil« in ušpičil kakšno otroško »neumnost«, je sledila kazen v različnih oblikah. Prepovedi in zahteve so bile breme, ki jih otroške duše niso razumele, še težje pa sprejemale.

Nina je bila kot deklica drugačna od bratov. Pridna punčka, ki je vedno poslušno ubogala starše, jima je bila v veliko veselje, še posebej očetu. Ko je bila majhna, si je izbrala svojo »ninico«. To je bil majhen plišasti medvedek, ki ji ga je prinesel Miklavž. Kadar ga je mama oprala, ker se ji je zdelo, da je že preveč umazan, je Nina neutolažljivo jokala. Začela je hoditi v šolo, toda še vedno je vsak večer, ko je legla k počitku, k sebi stisnila svojega medvedka. Bil ji je prijatelj in tolažnik, predvsem pa se je ob njem počutila varno. Oče jo je večkrat pokaral, da je že »prevelika«, da hodi spat z medvedom. Takrat se je Nina prestrašila, da ji ga bodo vzeli in ga je za kratek čas skrila pod posteljo. Nekega večera, ko je pred spanjem svojemu medvedku pripovedovala, kaj se je zgodilo v šoli, je v sobo vstopil oče in ji rekel: »Tega umazanega medveda ne potrebuješ več. Odnesel ga bom v smeti, ti pa se navadi, da boš zaspala brez njega, ker si že dovolj velika.«

Vzel ji je medvedka iz rok in odšel iz sobe. Nina je od groze oledenela. Nobenega glasu ni spravila iz sebe, po ličkih pa so ji tekle solze.

Foto: stock.xchng

Leta so tekla in v tretjem letniku srednje šole je Nina hudo zbolela. Njena diagnoza je bila levkemija. Oče, zdravnik, si je na vso moč prizadeval, da bi našel »čudežno« pot, ki bi vodila v popolno ozdravljenje, čeprav je vedel, da je to nemogoče. Mukotrpno zdravljenje je Nini povzročalo neznosne telesne in duševne bolečine. Ko je nekega dne oče sedel ob robu bolniške postelje in ji s krpo hladil potno čelo, jo je vprašal: »Povej, kaj si želiš?«

Nina je odgovorila: »Svojega plišastega medvedka.« Pred očetovimi očmi se je odvrtel film, ki je prinesel spoznanje, kako zelo veliko krivico ji je nekoč naredil. Želel je, da bi se čas zavrtel nazaj za tisti trenutek, ko bi z ljubečo roko položil medvedka v Ninino naročje. Spoznal je, da svojih otrok sploh ne pozna. Red, disciplina in pretirana pričakovanja, ki jih je vlagal v njih, so ob tej resnici vanj pljusnili kot grdi madeži, ki so bremenili duše njegovih otrok. Zavedel se je, da mu je ušel čas, ko bi ob pogovoru, igri in resničnem zanimanju zanje spoznal, kdo pravzaprav so, njegovi otroci. Vsi uspehi na akademski ravni so se mu »režali« v obraz kot popolnoma ničvredni del življenja. Spoznal je, da sploh ne ve, kako se odraža prava Ljubezen, in za to spoznanje, ki je prišlo v hipu, bo moralo ugasniti njemu najdražje bitje. Pekočo bolečino, ki je zarezala v njegove prsi, so prale in hladile neustavljive solze.

Metoda

Kam vse nas življenje ponese zaradi takšnih in drugačnih razlogov!? Se še spomnite svojih staršev, so tudi vaši šli s trebuhom za kruhom?
Naju z možem je pot študija in delovnih obveznosti ponesla čez celo Slovenijo. Prihajava iz različnih delov Slovenije, eden iz Prekmurja iz katoliške družine, eden pa s primorske ateistične družine. Take in podobne razlike so vodile v to, da sva se kar hitro naučila sprejemati drugačnost. Ugotovila sva, da drugih ne moreš spreminjati, lahko pa sebe.

Kmalu po tem, ko sva se spoznala, sva se odločila, da bova živela skupaj kot par. Kraj, kjer naj bi se ustalila in si ustvarila tudi družino, pa sva izbrala glede na kraj opravljanja dela.
Ker sva oba družabna in sva si vedno in vsepovsod, kjer sva živela in delovala, ustvarjala pristen stik z domačini, sva si tega želela tudi tukaj. Tam, kjer bomo doma, se ne želiva počutiti tujca, ampak biti del kraja, del skupnosti. Vsak začetek je težak in prebijanje ledu nama je bilo in nama je še vedno v izziv.

Kmalu po preselitvi sva se odločila za priklop kabelske televizije, kjer sva začela spremljati lokalni program in dogajanja. Prejemala sva lokalne časopise, hkrati pa so naju pritegnile tudi naravne in kulturne znamenitosti kraja in okolice. V Logatcu nama je všeč, da je veliko ljudi, ki pozdravijo ali odzdravijo, pa čeprav je Logatec mesto. Glede na to, da živimo precej hiter tempo in nam časa vedno primanjkuje, nam, priseljencem, veliko pomeni že pozdrav, nasmeh na ulici ali pa v trgovini, na pošti, v cerkvi, v vrtcu, na občini.

Konkretni kontakti, ki sva jih vzpostavila v vzgojno varstvenih ustanovah, na občini in v cerkvi pa so dober začetek ustvarjanja pristnih odnosov. Lahko rečeva, da imava v večini primerov kot priseljenca pozitivne izkušnje, včasih pa še naletiva na kakšen ''malo trši oreh'', vendar naju to nikakor ne ovira pri nadaljnjem spletanju medsebojnih odnosov. Tako midva in najini deklici postajamo del logaške skupnosti, tako prosvetne kot cerkvene, in življenje tukaj nam postaja vse bolj všeč.

Kako se pozitivno in čimprej vključiti, sodelovati v cerkveni skupnost, ko se preseliš v drug kraj?
Vsekakor je začetek lažji, če se eden od partnerjev preseli k drugemu; tako ima vsaj en v kraju sorodnike in znance, ki lahko pomagajo pri vključevanju. Po preselitvi v nov kraj lahko koga že poznaš, predvsem pa spoznaš veliko novih ljudi. Nekateri priseljenci že prej niso bili vključeni v nobeno skupnost in se zato težje odločajo za vključitev ali pa se sploh ne vključijo. Ob popoldnevih, večerih je potrebno poskrbeti za otroke, saj stari starši ne živijo v bližini, da bi lahko popazili na njih in bi se partnerja lahko priključila kakšnim že organiziranim skupinam.

Pri nama je bilo tako, da sva najprej živela na Primorskem, kjer so sorodniki Danico povabili k mešanemu pevskemu zboru. V tem zboru so sodelovali tudi pevci iz mešanega cerkvenega zbora, ki so naju videvali tudi pri maši in so naju takoj povabili, naj se pridruživa cerkvenemu zboru. Tako sva oba začela peti pri cerkvenem zboru in se uspešno vključila v skupnost. Zelo lepo presenečenje so nama pevci pripravili, ko so nama zapeli pri poročni maši na najini poroki v Prekmurju.

Čeprav se preseliš, še zmeraj ohranjaš stike z ljudmi v svojem rodnem kraju. To je s starši, brati, sestrami, ostalimi sorodniki ter prijatelji, ki jih z veseljem obiščeš konec ted-

na ali za praznike. Tako postane del življenja načrtovanje, kje bomo letos za veliko noč ali božič in novo leto ali za dan vseh svetih, kdaj bo Sveta trojica in gremo v Prekmurje na "proščenje" ali kdaj je bela nedelja in gremo na Primorsko na "opasilo". Hkrati pa zamudiš veliko nedeljskih maš v kraju, kjer si trenutno doma, in s tem je vključevanje nekoliko počasnejše.

Kaj lahko cerkvena skupnost naredi za lažjo vključitev priseljencev?

Ljudje smo zelo različni. Nekateri nimajo problemov z navezovanjem stikov, drugi rabijo veliko prepričevanja in spoznavanja. Preprostega recepta ni.

Pomembno je, da je informacija o tem, kje, kdaj ali kako se lahko posamezniki skupnosti in posameznim formiranim skupinam pridružijo in kaj se tam počne, čim bolj dostopna. Na primer preko svetovnega spleta, kjer je predstavljena župnija, predstavitev pri maši, na farnem dnevu, osebno preko župnika, kaplana ter ostalih članov. Morda bi se morali večkrat predstaviti v splošnih občilih ali ob drugih prireditvah v kraju. Vsekakor je velika odprtost in sprejemanje v že formiranih skupinah s strani prišlekov zelo pomembna in zaželena, kajti določena mera zaprtosti že formiranih skupin lahko prepreči navezovanje stikov z novinci.

Foto: Tomo Širle

Predvsem pa vsaka stvar potrebuje čas. Tudi pšenico ne greš kar požet na njivo, prej moraš orati, gnojiti, sejati, in potrpežljivo čakati, da jo lahko požanješ. Včasih pa še žeti nimaš česa. Približno tako zgleda tudi vključevanje v cerkveno skupnost. Ob krstu prvega otroka nama je župnik predlagal, da bi se vključila v zakonsko skupino. Tako je zasejal seme, midva pa sva začela razmišljati, komu bi dala Ajdo in sedaj še Majo v varstvo, če bi se vključila. Veva, da zakonske skupine obstajajo in verjetno se bova nekoč tudi midva pridružila.

Če imamo vero, lahko marsikaj dosežemo in spremenimo.

»Če imate vero kakor gorčično zrno ... vam nič ne bo nemogoče.« (Mt. 17, 20)

Marko in Danica Rapotec

KOLEDAR NOVEMBER 2009

»Gospod, moj Bog, Gospod zgodovine in gospodar včerajšnjega in današnjega dne, v tvojih rokah so ključi življenja in smrti.«
(I. Larranaga)

1. november – VSI SVETI; sv. maša ob 8., 10. in 14. uri, nato molitev za rajne na pokopališču.
Ob 18. uri molitev rožnega venca za rajne v župnijski cerkvi.

2. november – spomin vseh vernih rajnih;
po maši srečanje sodelavcev KARITAS in KATEHETOV.

3. november – srečanje birmanskih voditeljev.

5. november – kateheza za odrasle in mladino.

6. november – obisk bolnikov na domu, po sv. maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, pevske vaje MePZ v veliki učilnici.

7. november – od 16.–18. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

8. november – 32. NAVADNA nedelja – ZAHVALNA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov I. zakonske skupine.

9. november – srečanje članov ŽPS.

12. november – kateheza za odrasle in mladino.

13. november – po sv. maši molitvena skupina;
srečanje MLADINE;
pevske vaje MePZ v veliki učilnici.

14. november – od 16.–18. češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

15. november – 33. NAVADNA nedelja; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje članov II. zakonske skupine.

16. november – priprava na sv. krst.

19. november – kateheza za odrasle in mladino.

20. november – po sv. maši molitvena skupina; srečanje MLADINE; pevske vaje MePZ v veliki učilnici.

21. november – CELODNEVNO ČEŠČENJE NAJSVETEJŠEGA

22. november – NEDELJA KRISTUSA KRALJA – KRSTNA; sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice,
ob 20. uri srečanje članov III. zakonske skupine.

26. november – kateheza za odrasle in mladino.

27. november – po sv. maši molitvena skupina; srečanje MLADINE; pevske vaje MePZ v veliki učilnici.

28. november – od 16.–18. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

29. november – 1. ADVENTNA NEDELJA; sv. maša ob 8. in 10. uri; **pri obeh mašah bo nabirka "ofer" za kaplana Andreja;**
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje članov IV. zakonske skupine.

Izdaja župnija Dolnji Logatec, odgovarja Janez Kompare, župnik